

Sygn. akt: XXIV C 918/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXIV Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Tyszka

Protokolant: sekr. sąd. Luiza Jędrzejewska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W.

o ustalenie

1. ustala, że nie istnieje uprawnienie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. do domagania się zwrotu otrzymanego przez B. P. na podstawie umowy z 25 marca 2005 roku (nr (...) - (...) - (...)) o dofinansowaniu projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004 – 2006” dofinansowania z odsetkami;
2. zasądza od Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. na rzecz B. P. kwotę 109.134 zł (sto dziewięć tysięcy sto trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XXIV C 918/11

UZASADNIENIE

Pozwem z 19 września 2011 roku, skierowanym przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W., B. P. wniósł o ustalenie nieistnienia pomiędzy powodem a pozwaną stosunku prawnego o treści umożliwiającej pozwanemu dochodzenie zwrotu wypłaconej powodowi przez pozwanego pomocy z powodu naruszenia przez powoda § 6 ust. 1 umowy z 25 marca 2005 r. nr (...) - (...) - (...) o dofinansowanie projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004 - 2006” w zakresie działania „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych”. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód oświadczył, że 25 marca 2005 r. zawarł z pozwaną umowę o dofinansowanie projektu, na mocy której powód otrzymał dofinansowanie w wysokości(...) zł na realizację projektu, polegającego na uruchomieniu przetwórnicy miodu w celu dostosowania przedsiębiorstwa do funkcjonowania na jednolitym rynku, poprawy warunków sanitarno - higienicznych produkcji, wzrostu wartości produkcji oraz wprowadzenia nowych i modernizacji istniejących technologii produkcji. Powód wykonał umowę. W ramach realizacji projektu powód poszerzył asortyment oferowanych wyrobów o produkcję miodów pitnych, która w ocenie powoda, jest nierozzerwalnie związana z przedmiotem działalności powoda i stanowi dopełnienie zrealizowanej inwestycji. Powód argumentował, że w momencie ubiegania się o przyznanie dotacji nie ukrywał zamiaru prowadzenia w przyszłości produkcji wyrobów zawierających alkohol, na co wskazuje widniejący w projekcie budynku przygotowywanym do celów realizacji projektów tzw. pokój akcyzy, jako niezbędny element przy prowadzeniu działalności w zakresie wyrobu produktów alkoholowych. W celu zabezpieczenia ewentualnych roszczeń pozwanej, powód, stosownie do treści § 13 ust. 1 wyżej wskazanej umowy, podpisał weksle in blanco

wraz z deklaracją wekslową, które miały zostać wykorzystane przez pozwaną w przypadku zaistnienia zwrotu udzielonego dofinansowania. Podniósł, że pozwana ARiMR wszczęła wobec powoda procedurę windykacji wskazanej wyżej należności wobec faktu wykorzystania dofinansowania - zdaniem pozwanej - niezgodnie z przeznaczeniem określonym w umowie. B. P. podniósł, że spełnił ciężące na nim z mocy umowy obowiązki i w związku z tym nie jest zobowiązany do zwrotu dofinansowania. W tych okolicznościach ma interes prawny w domaganiu się ustalenia, że nie ciąży na nim obowiązek zwrotu dofinansowania (k. 2-8 - pozew).

W odpowiedzi na pozew Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. (ARiMR) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że strony zawarły umowę z 25 marca 2005 r. Zdaniem pozwanej, wdrożenie przez powoda - w toku realizacji tejże umowy - produkcji miodu pitnego stanowiło naruszenie § 6 ust. 1 pkt 1 przedmiotowej umowy i skutkowało obowiązkowym zwrotem pomocy wraz z odsetkami, co wynika z § 10 ust. 2 pkt 9 umowy (k. 228-230 - odpowiedź na pozew).

Ostatecznie powód, wezwany zarządzeniem z 1 marca 2013 r., sprecyzował powództwo, wnosząc o ustalenie nieistnienia prawa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, wynikającego ze wskazywanych przez pozwaną naruszeń § 6 ust. 1 pkt 1 łączącej strony umowy o dofinansowanie projektu, do domagania się zwrotu otrzymanego od pozwanej dofinansowania wraz z odsetkami (k. 614-615 - pismo).

Pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko i wniosła o oddalenie powództwa (k. 622 - protokół).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. P. zajmował się (...). Gospodarstwo rolne powoda było położone w miejscowości T., województwo (...). W celu dalszego rozwoju gospodarstwa rolnego (...) podjął działania, mające na celu uzyskanie dofinansowania z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W dniu 3 grudnia 2004 r. powód w ARiMR Oddział w O. złożył wniosek o dofinansowanie realizacji projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004 - 2006” w zakresie działania „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych”. Do wniosku dołączył szereg dokumentów, m. in.: biznes plan, mapę projektu i inne. W staraniach o otrzymanie dofinansowania od pozwanej, powoda wspomagała córka B. S., z zawodu ekonomista, która stworzyła biznes - plan i pomagała w wypełnieniu samego wniosku o dofinansowanie oraz w skompletowaniu wymaganych dokumentów. Wniosek o dofinansowanie wraz z przedłożonymi dokumentami uzyskał akceptację ARiMR, wobec czego powód 25 marca 2005 roku zawarł z pozwaną umowę nr (...) o dofinansowanie projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004 - 2006” w zakresie działania „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych”. Na mocy tej umowy powód uzyskał pomoc pieniężną w wysokości (...)zł. W umowie powód zobowiązał się do realizacji projektu, jakim było uruchomienie przetwórci miodu. Zgodnie z umową, celem projektu było dostosowanie przedsiębiorstwa do funkcjonowania na jednolitym rynku poprzez poprawę jakości produkcji oraz wzrost konkurencyjności, poprawa warunków sanitarno - higienicznych produkcji, wzrost wartości dodanej produkcji, wprowadzenie nowych i modernizacja istniejących technologii produkcji. W celu realizacji projektu powód zobowiązał się do wypełnienia szeregu innych zobowiązań określonych w Programie, które zostały wymienione w § 6 umowy. Zgodnie z § 6 ust. 1 pkt 1 przedmiotowej umowy powód zobowiązał się do nieprzenoszenia prawa własności lub posiadania nabytych dóbr, wyremontowanych, wybudowanych lub zmodernizowanych budynków lub budowli oraz ich wykorzystania zgodnie z przeznaczeniem w ramach środków z pomocy przyznanej na podstawie umowy, przez okres 5 lat od dnia dokonania przez Agencję ostatniej płatności. W celu zabezpieczenia należytego wykonania umowy powód podpisał weksle in blanco wraz z deklaracją wekslową z zastrzeżeniem, że weksle zostaną wykorzystane w przypadku zaistnienia po stronie powoda obowiązku zwrotu udzielonego dofinansowania (k. 10 -26 - umowa o dofinansowanie z załącznikami, k. 263-416 - wniosek z 3 grudnia 2004 r. z załącznikami, k. 549-551 - zeznania B. S.).

Do umowy z 25 marca 2005 roku wprowadzono zmiany aneksami nr (...) z 2 grudnia 2005 r. i nr (...) z 21 grudnia 2005 r. (k. 27-34 - aneks nr (...), k. 35-37 - aneks nr (...)).

Po zawarciu umowy powód przystąpił do realizacji projektu. Wybudował przetwórnię miodu, dokonał zakupu niezbędnych maszyn i urządzeń. Zakład przetwórnicy miodu zajmuje powierzchnię ok. (...)m⁽²⁾. Powód wdrożył w gospodarstwie wymagane umową procedury. Budowę zakładu zakończono w 2006 r. Koszt budowy wyniósł około(...) zł. W 2007 roku powód rozszerzył działalność przetwórnicy miodu o wyrób i sprzedaż miodu pitnego. Głównymi surowcami wykorzystywanymi w produkcji miodu pitnego są: miód, woda i drożdże. Technologia produkcji miodu pitnego oparta jest na recepturze stworzonej przez powoda.

Po wybudowaniu przetwórnicy miodu i uruchomieniu linii produkcji i sprzedaży miodu ARiMR przeprowadziła kontrole na terenie przetwórnicy. W protokołach czynności kontrolnych zostało odnotowane uchybienie w realizacji projektu polegające na przeznaczeniu części powierzchni budynku produkcyjnego na działalność związaną z produkcją miodu pitnego. Na tej podstawie pozwana uznała, że powód nie spełnił warunków wymienionych w § 6 ust. 1 pkt 1 umowy z 25 marca 2005 r.

W związku z powyższym pozwana pismem z 12 maja 2010 r. wezwała powoda do zwrotu kwoty udzielonego dofinansowania wraz z odsetkami (na dzień 12 maja 2010 r. była to kwota (...) zł). Powód B. P. odwołał się od ww. decyzji pozwanej. Pismem datowanym na 31 marca 2011 roku powód został poinformowany o negatywnym rozpatrzeniu jego odwołania. Pismem z 17 sierpnia 2011 roku ARiMR poinformowała powoda o zakończeniu postępowania w sprawie rozpatrzenia odwołania dotyczącego zwrotu kwoty udzielonego dofinansowania oraz o wszczęciu postępowania windykacji dochodzonej należności. Pismem z 2 sierpnia 2011 r. pozwana wezwała powoda do zapłaty kwoty (...) zł (k. 551-552 - zeznania B. P., k. 577-579 - zeznania świadka G. G., k. 607-608 - zeznania świadka D. M., k. 608 - zeznania świadka K. S., k. 567-572 - protokół z czynności kontrolnych, k. 38 - wezwanie do zapłaty, k. 40, 417-422 - pisma).

W dniu 19 sierpnia 2011 r. B. P. wystąpił do Sądu Okręgowego w Warszawie z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia poprzez nałożenie na pozwaną zakazu wypełnienia weksli in blanco wystawionych przez powoda, zgodnie z postanowieniami § 13 ust. 1 umowy z 25 marca 2005 r., do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia powództwa o ustalenie. Wniosek powoda został rozstrzygnięty pozytywnie na mocy postanowienia tutejszego Sądu z 26 sierpnia 2011 r. (akta sprawy XXIV Co 65/11).

Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego przytoczonego przy poszczególnych fragmentach stanu faktycznego - tj. dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zawartych w nich treści oraz nie była kwestionowana przez żadną ze stron, zeznań powoda B. P. (k. 551-552) oraz z zeznań świadków: B. S. (k. 549-551), G. G. (k. 577-579), D. M. (k. 607-608), K. S. (k. 608). Zeznaniami powoda B. P. Sąd dał wiarę, bowiem pokrywały się one ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zdaniem Sądu, w swoich zeznaniach powód dążył do obiektywnego przedstawienia sprawy. Zeznania świadków, zdaniem Sądu, również zasługiwały na przymiot wiarygodności z uwagi na ich logiczność i spójność wypowiedzi.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 189 k.p.c., powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Z przepisu tego wynika, że rozpoznając żądanie o ustalenie sąd w pierwszej kolejności bada czy powód ma interes prawny w jego wniesieniu, a dopiero w przypadku odpowiedzi pozytywnej - rozważa, czy żądanie powoda jest merytorycznie usprawiedliwione.

Interes prawny jest definiowany w orzecznictwie i doktrynie jako obiektywna potrzeba uzyskania wyroku określonej treści, wywołana rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem sfery prawnej podmiotu występującego z powództwem ustalającym. Nie w każdym więc przypadku podmiot domagający się ustalenia ma interes prawny w wytoczeniu powództwa na podstawie art. 189 k.p.c. W doktrynie i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że interes prawny, o którym mowa w przytoczonym przepisie, nie może być rozumiany subiektywnie, tj. według odczucia powoda.

Powinien być oceniany obiektywnie, tj. na podstawie rozumnej oceny sytuacji, w której powód występuje z tego rodzaju powództwem.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Obowiązek zatem udowodnienia faktów przemawiających za uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sytuacja prawna powoda wymaga uzyskania wyroku stwierdzającego brak obowiązku zwrotu udzielonego dofinansowania ciążył na powodzie. Ocena interesu prawnego dokonywana jest bowiem na tle skonkretyzowanych okoliczności, ściśle wskazanych przez powoda faktów, potwierdzających potrzebę ochrony jego sfery prawnej. Powód powinien zatem udowodnić, że jego sytuacja materialnoprawna w powiązaniu z sytuacją faktyczną, wskazuje na istnienie interesu prawnego.

Odnosząc te rozważania do stanu faktycznego w niniejszej sprawie należało stwierdzić, że strona powodowa wykazała, że ma interes prawny w domaganiu się ustalenia, że nie ciąży na niej obowiązek zwrotu dofinansowania uzyskanego na podstawie umowy z 25 marca 2005 roku. Powoda łączy bowiem z pozwanym umowa o dofinansowanie projektu zawarta 25 marca 2005 roku, z której zdaniem pozwanego wynika dla powoda obowiązek zwrotu dofinansowania. Powód twierdzi z kolei, że wykonał umowę prawidłowo, co oznacza, że nie musi zwracać dofinansowania. Istnieje zatem stan niepewności prawnej, który polega na braku stanowczego określenia czy na powodzie ciąży obowiązek prawny zwrotu dofinansowania. Uzyskanie orzeczenia sądu rozstrzygającego wspomnianą niepewność prawną będzie zatem miało wpływ na sytuację prawną powoda, na ustalenie zakresu jego obowiązków prawnych, co decyduje o istnieniu po jego stronie interesu prawnego w wytoczeniu powództwa.

Nie można było zgodzić się z wywodami strony pozwanej (k. 595-597 - pismo), że istnienie po stronie powoda interesu prawnego jest wykluczone, bowiem powód będzie mógł bronić swych praw w procesie wytoczonym przez ARiMR o zwrot dofinansowania z odsetkami. Proces taki nie został bowiem wytoczony do chwili zamknięcia rozprawy, a brak interesu prawnego z uwagi na możliwość osiągnięcia ochrony na innej drodze ma miejsce wówczas, gdy ta droga jest dla strony domagającej się ustalenia otwarta. Powód zaś nie ma możliwości wytoczenia innego niż o ustalenie procesu - np. o spełnienie świadczenia czy też ukształtowanie - w toku którego mógłby bronić swych praw.

Przechodząc do ściśle merytorycznej oceny żądania pozwu trzeba zacząć od stwierdzenia, że nie było sporne pomiędzy stronami, że na podstawie łączącego strony kontraktu powód zrealizował projekt polegający na uruchomieniu przetwórnicy miodu w miejscowości T.. Poprzez wybudowanie przetwórnicy miodu i jej funkcjonowanie powód osiągnął cel umowy polegający na: dostosowaniu przedsiębiorstwa powoda do funkcjonowania na jednolitym rynku, poprawie warunków sanitarno - higienicznych produkcji, wzroście wartości produkcji oraz wprowadzeniu nowych i modernizacji istniejących technologii produkcji. ARiMR nie przeczyła, że - zgodnie z załącznikiem nr 1 do umowy - powód wybudował obiekt produkcyjny oraz uruchomił linię produkcji i konfekcjonowania miodu, jak też zakupił środki transportu wewnętrznego oraz urządzenia pomiarowe.

Spór pomiędzy stronami brał się natomiast stąd, że zdaniem ARiMR powód miał obowiązek zwrotu wypłaconego mu dofinansowania, gdyż naruszył § 6 ust. 1 pkt 1 umowy zawartej 25 marca 2005 roku (k. 229 - odpowiedź na pozew). W postanowieniu tym powód zobowiązał się do nieprzenoszenia prawa własności lub posiadania nabytych dóbr, wyremontowanych, wybudowanych lub zmodernizowanych budynków lub budowli oraz ich wykorzystania zgodnie z przeznaczeniem w ramach środków z pomocy przyznanej na podstawie umowy, przez okres 5 lat od dnia dokonania przez Agencję ostatniej płatności.

Zgodnie z § 10 ust. 3 w zw. z ust. 2 pkt 9 umowy, obowiązek zwrotu wypłaconej pomocy z odsetkami powstaje w przypadku niespełnienia przynajmniej jednego z obowiązków, o których mowa w § 6 ust. 1 umowy.

Pozostało zatem rozważyć czy niesporny pomiędzy stronami stan faktyczny polegający na wykorzystaniu przez powoda od 2007 roku części budynku produkcyjnego objętego dofinansowaniem do produkcji miodu pitnego naruszył przynajmniej jeden z obowiązków wyartykułowanych w § 6 ust. 1 umowy.

Nie mogło budzić wątpliwości, że produkując miód pitny w zakładzie powstałym z udziałem dofinansowania przekazanego przez ARiMR powód nie naruszył zakazu nieprzeniesienia prawa własności lub posiadania nabytych dóbr, wyremontowanych, wybudowanych lub zmodernizowanych budynków lub budowli na osoby trzecie.

Oceny wymagało czy produkcja miodu pitnego mogła być uznana za naruszenie drugiego z obowiązków przewidzianych we wspomnianym § 6 ust. 1 umowy, a mianowicie obowiązku wykorzystania obiektu powstałego z dofinansowaniem ARiMR „zgodnie z przeznaczeniem w ramach środków z pomocy przyznanej na podstawie umowy, przez okres 5 lat od dnia dokonania przez Agencję ostatniej płatności”. Jak było to już podnoszone umowa z 25 marca 2005 roku została zawarta celem dostosowania przedsiębiorstwa powoda do funkcjonowania na jednolitym rynku, poprawy warunków sanitarno - higienicznych produkcji, wzrostu wartości produkcji oraz wprowadzenia nowych i modernizacji istniejących technologii produkcji. Powód wnosząc zakład przetwórstwa miodu i prowadząc produkcję cele te zrealizował. Nie można też uznać, aby z wymienionymi celami była sprzeczna produkcja miodu pitnego. Przewidziane w § 5 umowy obowiązki beneficjenta określone zostały bowiem w ten sposób, że mieści się w nich każdy sposób przetwarzania miodu, w tym również produkcja miodu pitnego. Inny wniosek byłby wprost sprzeczny z brzmieniem podpisanej przez strony umowy.

Pozwana podniosła, że produkcja miodu pitnego nie mieści się w definicji działalności oznaczonej w Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD 2004), opisaney jako „Produkcja pozostałych artykułów spożywczych, gdzie indziej niesklasyfikowanych”, a o dofinansowanie takiej działalności ubiegał się powód. W nowej klasyfikacji działalność ta widnieje pod pozycją 10.89.Z ((...) 2008). Odnosząc się do takiego stanowiska należy zauważyć, że strony były związane umową z 25 marca 2005 roku i oceniając, czy pozwany ma prawo domagać się od powoda zwrotu dofinansowania Sąd badał, czy powód naruszył postanowienia tej umowy. Tymczasem w umowie zapisano, że powód ma uruchomić przetwórnę miodu i nie zastrzeżono, że nie wolno mu w niej prowadzić określonych rodzajów przetwórstwa, np. wytwarzania miodu pitnego. Powód przed zawarciem umowy nie był pouczony, że budując zakład przetwórstwa z wykorzystaniem dofinansowania udzielonego przez Agencję będzie ograniczony w typowej dla działalności pszczelarskiej produkcji, a mianowicie w zakresie wytwarzania miodu pitnego. Co więcej, jak podnosił powód, w załącznikach do wniosku o udzielenie dofinansowania znajdował się plan inwestycji, w którym uwidoczniony został tzw. pokój akcyzy. Wskazywało to na zamiar powoda, aby w zakładzie prowadzić również działalność polegającą na wytwarzaniu wyrobów wymagających obłożenia akcyzą. Tymczasem fakt ten nie wywołał żadnej reakcji pozwanej Agencji, wniosek został zaakceptowany i dopiero po zawarciu umowy i rozpoczęciu produkcji Agencja zajęła stanowisko, że produkcja miodu pitnego nie mieści się w ramach działania „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych”. Postępowanie takie nie mieści się w granicach lojalnego zachowania strony stosunku umownego i nie zasługiwało na ochronę. Reasumując Sąd uznał, że skoro w łączącej strony umowie nie zapisano, że powód jako pszczelarz jest ograniczony w prowadzeniu działalności typowej dla jego specjalności, a mianowicie, że nie wolno mu prowadzić produkcji miodu pitnego, to nie można uznać, aby wytwarzanie tegoż miodu było sprzeczne z umową, która została zawarta celem uruchomienia przez powoda przetworni miodu, w domyśle zajmującej się wszystkimi możliwymi rodzajami przetwórstwa miodu.

Warto podkreślić, że - jak wynika z ustawy z 9 maja 2008 roku o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 2008 r., nr 98, poz. 634 ze zm.) - profesjonalnie zajmuje się ona wspieraniem inwestycji w rolnictwie i przetwórstwie produktów rolnych. Zadania z tym związane wykonuje w szczególności poprzez finansowanie lub udział w finansowaniu projektów dotyczących produkcji rolnej (art. 4 ustawy). Od pozwanej Agencji należy zatem oczekiwać, że znają warunki przyznawania wsparcia, którym dysponuje, tak ukształtuje treść umów z beneficjentami, że nie będą oni mieli wątpliwości odnośnie tego, jakie działania podjęte w ramach realizacji tych umów mogą spowodować odmowę przyznania dofinansowania, czy też skutkować decyzją o jego cofnięciu. W tym kontekście należy zauważyć, że stwierdzenie pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew, że w Sektorowym Programie Operacyjnym, w ramach którego zawarto umowę z powodem, nie udzielono wsparcia w zakresie działalności PKD 11.03.Z nie nawiązuje do informacji udzielanych powodowi przed zawarciem umowy a przede wszystkim do treści zawartego przez strony kontraktu. Stanowisko Agencji, że powód rozszerzył działalność poza zakres przewidziany w umowie należało zatem uznać za nieusprawiedliwione, nie oparte na postanowieniach zaprojektowanego przez Agencję i podpisanego przez obie strony

kontraktu. W ocenie Sądu nie można też było uznać, że powód dopuścił się niedozwolonej zmiany przeznaczenia inwestycji. Jak wynika z umowy przeznaczeniem zakładu zbudowanego z dofinansowaniem Agencji było bowiem przetwórstwo miodu - jak jasno zapiano w umowie - nie budzi zaś żadnych wątpliwości, że produkcja miodu pitnego mieści się w pojęciu przetwórstwa miodu.

Mając powyższe na uwadze Sąd ocenił, że na powodzie nie ciążył obowiązek zwrócenia pozwanej Agencji dofinansowania uzyskanego na podstawie umowy z 25 marca 2005 roku, zatem powództwo należało uwzględnić i orzec jak w punkcie 1. wyroku.

O kosztach postępowania, w punkcie 2 wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę w całości, a zatem musi zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania w sprawie, w sumie 109.134 zł, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 100.000 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł, a nadto koszty zabezpieczenia w sprawie XXIV Co 65/11: opłata od wniosku o zabezpieczenie w kwocie 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda Sąd obliczył na podstawie § 6 pkt. 7 oraz § 11 pkt. 1 podpunktu 7 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Jak wskazał Sąd Najwyższy zastępstwo prawne w sprawie o zabezpieczenie powinno być liczone tak jak w sprawie egzekucyjnej, gdyż ta ostatnia jest najbardziej zbliżona do postępowania wywołanego wniesieniem wniosku o zabezpieczenie (postanowienie SN z 10 października 2012 r., I CZ 94/12 niepubl.). Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak w punkcie 2 wyroku.